

Sygn. akt I A Ca 464/13

Sygn. akt I A Cz 752/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jan Futro (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Staniszevska,

SA Małgorzata Gulczyńska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) SA z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

i zażalenia pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lutego 2013 r.

sygn. akt XII C 2005/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że początkowy termin płatności odsetek od kwoty 180 000 zł ustala na dzień 12 lutego 2013 r. a nadto powództwo oddala;
2. oddala apelację w pozostałej części;
3. koszty postępowania apelacyjnego znosi między stronami;
4. zmienia zaskarżone postanowienie jedynie o tyle, że nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa kwotę 9 800 zł;
5. oddala zażalenie w pozostałej części;
6. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Małgorzata Gulczyńska Jan Futro Ewa Staniszevska

I A Ca 464/13

I A Cz 752/13

UZASADNIENIE

Powód M. S. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 50 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2010 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał w związku z wypadkiem w dniu 19 listopada 2008 r., kwoty 500 zł miesięcznie tytułem renty płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca, poczynawszy od dnia 1 lipca 2010 r., kwoty 3 000 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z odsetkami od dnia 22 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 19 listopada 2008 r., a nadto zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 2 września 2011 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 280 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty, domagając się zasądzenia tytułem zadośćuczynienia łącznie kwoty 330 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 50 000 zł od dnia 22 lipca 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 280 000 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty (k. 245).

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 230 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 50 000 zł od 10 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 180 000 zł od dnia 9 września 2011 r. do dnia zapłaty (pkt 1). Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda renty w kwocie po 500 zł miesięcznie (pkt 2). Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 000 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty (pkt 3).

Ustalił także odpowiedzialność pozwanego wobec powoda na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 19 listopada 2008 r. (pkt 4).

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy oddalił powództwo (pkt 5).

Orzekając o kosztach postępowania, koszty procesu rozdzielił stosunkowo, obciążając nimi powoda w 30% a pozwanego w 70% i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 510 zł, w tym 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) od pozwanego: kwotę 10 080 zł tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa i kwotę 66,36 zł tytułem wydatków na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa (pkt 6 a) i od powoda: kwotę 4 320 zł tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa i kwotę 28,44 zł tytułem wydatków na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa (pkt 6 b).

Z uwagi na fakt, że apelacja skarży jedynie rozstrzygnięcie dotyczące wysokości zasądzonych z tytułu opóźnienia odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia, wskazać należy, że podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia:

Pismem z dnia 7 stycznia 2009 r. reprezentująca powoda firma (...) S.A. kierowanym do (...) S.A. w W. zgłosiła szkodę i wniosła o zapłatę kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia, 5 760 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osoby trzeciej, 1 250 zł tytułem zwrotu kosztów lepszego odżywiania. Dnia 17 lutego 2009 r. (...) S.A. w W. poinformowało powoda o przyznaniu kwoty 5 000 zł tytułem bezspornej części zadośćuczynienia i odmówiło zwrotu kosztów opieki i wydatków z tytułu lepszego odżywiania się. Pismem z dnia 16 marca 2009 r. działająca w imieniu powoda firma (...) S.A. wniosła o zwiększenie bezspornej kwoty zadośćuczynienia do kwoty 10 000 zł i zwiększyła roszczenie z tego tytułu do kwoty 60 000 zł. Nadto wskazała, że odmowa zapłaty pozostałych żądań jest bezpodstawna. Dnia 4 czerwca 2009 r. (...)

S.A. poinformowało powoda o przyznaniu dalszej kwoty 65 000 zł tytułem zadośćuczynienia, a w pozostałym zakresie podtrzymało stanowisko zawarte w piśmie z dnia 17 lutego 2009 r.

Pismem z dnia 17 lutego 2010 r. pełnomocnik powoda zgłosił szkodę pozwanej domagając się zapłaty kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia, 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz 242,38 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, że szkoda została błędnie zgłoszona do (...) S.A. w W. z uwagi na brak wiedzy o rzeczywistym przebiegu zdarzenia, której nie posiadało również (...) S.A.

Dnia 21 lipca 2010 r. pozwana poinformowała pełnomocnika powoda, że wypłacona przez (...) S.A. kwota tytułem zadośćuczynienia w wysokości 70 000 zł w całości rekompensuje doznaną przez poszkodowanego szkodę. Nadto przyznano powodowi odszkodowanie w kwocie 99,76 zł tytułem refundacji kosztów przejazdu oraz odszkodowanie w kwocie 4 200 zł tytułem refundacji opieki osób trzecich.

W dniu 21 lipca 2010 r. pozwana przekazała (...) S.A. kwotę 70 000 zł tytułem refundacji wypłaconego powodowi zadośćuczynienia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że podstawę częściowego uwzględnienia powództwa w części dotyczącej odsetek za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. Stwierdził, że z art. 817 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), wynika, iż ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie wyraźnie określonym w przepisach prawa. Zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu, co do kwot nie objętych jego decyzją w przedmiocie przyznania świadczenia, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu nie określił kwotowo swojego roszczenia. Dopiero od chwili zgłoszenia – po otrzymaniu decyzji – dalszych roszczeń, zakład pozostaje w opóźnieniu, o ile roszczenia te będą uzasadnione. Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy wskazał, że pismem z dnia 21 lipca 2010 r. pozwany poinformował powoda, że kwota 70 000 zł wypłacona przez (...) SA tytułem zadośćuczynienia w całości rekompensuje doznaną przez powoda krzywdę. Powód skonkretyzował swoje dalsze roszczenia wobec pozwanej dopiero w pozwie, stąd odsetki od kwoty 50 000 zł należne są od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu pozwanemu. Podobnie, odsetki od uwzględnionej części rozszerzonego powództwa należne są od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z 2 września 2011 r., w którym rozszerzono powództwo.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu - wskazując, co się na nie składa - Sąd Okręgowy powołał przepisy art. 100 k.p.c. i § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. nr 90 poz. 594 z późn. zm.).

Od wyroku tego zaskarżając go w części, w jakiej zasądzone odsetki ustawowe od kwoty 230 000 zł tytułem zadośćuczynienia apelację wniósł pozwany zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 481 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. poprzez pominięcie waloryzacyjnego charakteru odsetek ustawowych i ich zasądzenie w kwestionowanym okresie, pomimo ustalenia wysokości zadośćuczynienia według cen na dzień wyrokowania, gdy tymczasem w razie ustalania wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

W konsekwencji wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 230 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od 12 lutego 2013 r. i oddalenie powództwa w pozostałej części, a nadto zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Pozwany wniósł również zażalenie na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 12 lutego 2012 r. postanowienie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 98 § 1 oraz 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.) poprzez zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w stawce wyższej aniżeli wynikająca z przepisów rozporządzenia,
- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 98 § 1 oraz 3 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 ze zm.) nakazując ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę wyższą aniżeli wynikałoby to ze stosunku, w jakim strona pozwana sprawę przegrała.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia zawartego w pkt. 6 wyroku z dnia 12 lutego 2012 r. poprzez: zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6 070,07 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, nakazanie ściągnięcia od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 9 800,00 zł tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, a nadto zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zażalenia pozwanego oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych i kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się w części zasadna.

Należy podzielić stanowisko skarżącego, że w przypadku ustalenia odszkodowania na podstawie art. 363 § 2 k.c. zasadą jest ustalenie wysokości szkody według cen z daty ustalenia odszkodowania. Ustalenie jednak terminu początkowego zasądzenia odsetek w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego uzależnione jest od okoliczności każdego konkretnego przypadku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 września 2012 r. sygn. akt I A Ca 561/12, Lex 1217737).

Niewątpliwie według art. 481 k.c. odsetki należą się wierzycielowi za samo opóźnienie, choćby nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; przysługują one przy tym w zasadzie według stopy ustawowej. Tak ujęte odsetki stanowią rekompensatę uszczerbku doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. W odniesieniu do należności pieniężnych można bowiem zawsze przyjąć, że w następstwie opóźnienia wierzyciel doznaje uszczerbku w postaci utraty procentu, na jaki mógłby ulokować otrzymaną w terminie sumę. To niejako ryczałtowo i oparte na uproszczonych zasadach wyrównanie typowego uszczerbku wynikłego z nieotrzymania świadczenia pieniężnego w terminie - jakim jest przyznanie odsetek za opóźnienie - stanowi rekompensatę minimalną. W razie bowiem zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać nadto naprawienia szkody na zasadach ogólnych (zob. "Uzasadnienie projektu kodeksu zobowiązań" w opracowaniu głównego referenta projektu prof. Romana Longchamps de Berier, Warszawa 1934, s. 370 i nast.). Jeżeli dłużnik nie płaci odszkodowania w terminie, tj. z reguły niezwłocznie po wezwaniu, o którym mowa w art. 455 k.c., niekiedy zaś już w dniu wyrządzenia szkody, wierzyciel nie ma możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie w zapłacie wymaganej sumy.

Innymi słowy, odszkodowanie w rozmiarze, w jakim ono należy się wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić, powinno być oprocentowane od tego dnia. Wobec dynamicznego charakteru szkody, wysokość odszkodowania w określonych odcinkach czasu może być jednak różna, a początek opóźnienia, co do poszczególnych kwot odszkodowania przypadać na inne daty. Zasadne jest też stanowisko Sądu Okręgowego, że pozwany jako

ubezpieczyciel. co do zasady obowiązany jest do zapłaty świadczenia pieniężnego tytułem zadośćuczynienia w terminie określonym w art. 817 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 392), to jest w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie, a gdy wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności pozwanego albo wysokości świadczenia w tym terminie nie jest możliwe, świadczenie powinno być spełnione w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Podkreślić należy, że nie ulega żadnej wątpliwości, iż pozwany nie spełniając świadczenia we wskazanym terminie popadł w opóźnienie. Jednakże wskazany wyżej obowiązek ogranicza się jedynie do rozmiarów wymagalnego wówczas świadczenia, w tym przypadku zadośćuczynienia należnego w momencie wezwania tj. po doręczeniu pozwu i wskazanego przez Sąd pisma procesowego. Innymi słowy zasądzenie odsetek od kwoty 50 000 zł od dnia 10 grudnia 2010 r. i od kwoty 180 000 zł od dnia 9 września 2011 r. byłoby – z uwagi na opóźnienie pozwanego – niewątpliwie zasadne, gdyby Sąd Okręgowy ustalił, że wymagalne we wskazanej dacie, należne od pozwanego świadczenie kształtowało się, co najmniej w tej wysokości.

Zebrany w sprawie niniejszej materiał pozwala na ustalenie, że niewątpliwie w dacie 9 grudnia 2010 r. zadośćuczynienie w wysokości 120 000 zł (70 000 zł wypłacone + 50 000 zł zasądzone) odpowiadało cenom z wskazanej daty. Potwierdza to niekwestionowany fakt, że w ustalonej dacie orzekania (ok. 2 lata później) zadośćuczynienie zostało określone na kwotę 300 000 zł.

Należy zgodzić się jednak z apelującym, że Sąd I instancji wydając wyrok odwoływał się do sytuacji i zdarzeń mających miejsce bezpośrednio przed wydaniem wyroku. Odstępując od zasady określonej w art. 363 § 2 k.c. i zasądzając zadośćuczynienie z odsetkami od daty wcześniejszej, sąd winien wskazać w uzasadnieniu na szczególne okoliczności uzasadniające powyższe. Okolicznością taką w szczególności może być ustalenie, że dłużnik pozostaje w opóźnieniu a zadośćuczynienie w zasądzonej wysokości było wymagalne już w dacie poprzedzającej początkowy termin zasądzenia odsetek. Skoro Sąd Okręgowy na takie okoliczności nie wskazał domniemywać należy, że Sąd I instancji orzekając w dniu 12 lutego 2013 r. wziął pod uwagę sytuację majątkową społeczeństwa istniejącą w tym czasie a w szczególności przy orzekaniu uwzględnił okoliczność wzrostu do tego dnia cen i wynagrodzeń a zasądzając zadośćuczynienie czynił to mając na uwadze stan z tego dnia.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku oddalając apelację w pozostałej części na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z treścią przepisu art. 100 k.p.c. Pozwany wygrał apelację w ok. 70 %. W postępowaniu tym koszty poniesione przez obie strony wyniosły 5 978 zł. Pozwany poniósł koszty w wysokości 4178 zł. 70 % kosztów postępowania obu stron wynosi 4184,60 zł. Pozwany winien otrzymać zwrot kwoty 6,60 zł. Tak niewielka kwota rozliczenia uzasadniała stosunkowe zniesienie kosztów.

Odnosząc się do zażalenia pozwanego, stwierdzić należy, że okazało się uzasadnione jedynie w niewielkiej części, tj. co kwoty 280 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa, której ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) nakazano zaskarżonym wyrokiem.

Zasadnie podnosił skarżący, że opłata od rozszerzonego powództwa o kwotę 280 000 zł tytułem zadośćuczynienia wynosiła 14 000 zł i przy przyjęciu niekwestionowanego przez skarżącego stosunku, w jakim Sąd rozdzielił koszty procesu między stronami na podstawie art. 100 k.p.c., tj. że powód powinien je ponieść w 30% a pozwany w 70% należało nakazać ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwoty 9 800 zł a nie 10 080 zł. Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

W pozostałej części zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Skarżący kwestionował przyjęcie stawki wynagrodzenia pełnomocników stron na podstawie § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) w wysokości 7 200 zł powołując się na treść § 4 ust. 2 Rozporządzenia.

Odnosząc się do tego zarzutu, wskazać należy, że przepis ten znajduje zastosowanie jedynie w sytuacji umownego ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika, tj. w stosunku pomiędzy stroną a jej pełnomocnikiem, a nie do zwrotu kosztów procesu między stronami. Wskazuje na to wykładnia systemowa i umiejscowienie tego przepisu zaraz po § 3 dotyczącym umownego ustalania opłat za czynności radcy prawnego między pełnomocnikiem a klientem.

Z treści § 4 ust. 2 Rozporządzenia wynika, że dotyczy wysokości opłaty za czynności radców prawnych, których podstawę stanowią stawki minimalne, których wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju (§ 4 ust. 1). Nie oznacza to jednak, że w razie zmiany wartości przedmiotu sporu w toku postępowania zmianie nie ulegają stawki minimalne. Przepis § 4 ust. 1 wskazuje, że wysokość stawki minimalnej jest ściśle powiązana z wartością przedmiotu sprawy lub jej rodzajem. Jeżeli zatem zmienia się wartość przedmiotu sprawy, to zmianie ulegają także stawki minimalne wynagrodzenia radcy prawnego.

Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które – mimo zmiany przepisów - zachowało aktualność i obecnie. Odwołać tu się można w szczególności do poglądu wyrażonego w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 21 sierpnia 1951 r., sygn. C 733/51 (OSNCK 1953/1/14) powołującego się na § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 1950 r. w sprawie norm i zasad wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych i wskazującego, że w świetle tego przepisu, który normuje stosunek adwokata do strony zastępowanej przez niego w procesie, w razie ograniczenia żądania pozwu w pierwszej instancji adwokatowi należy się mimo to wynagrodzenie za prowadzenie sprawy w tej instancji, obliczone od pierwotnej wartości przedmiotu sporu. Natomiast zwrot kosztów adwokackich od strony przeciwnej należy się stronie tylko od tej wartości przedmiotu sporu, do wysokości której zasądzone zostało jej roszczenie.

Argumentacja skarżącego dotycząca niezasadnego ustalenia przez Sąd Okręgowy kosztów zastępstwa procesowego stron w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej również nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy jednoznacznie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, że za nieuzasadnione uznał żądanie zasądzenia kosztów zastępstwa w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej. Na powyższe stanowisko Sądu Okręgowego wskazuje sam pozwany w uzasadnieniu zażalenia.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł w punkcie 4 wyroku o oddaleniu zażalenia w tej części orzekając o kosztach postępowania zażaleniowego zgodnie z treścią przepisu art. 100 in fine k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Należało bowiem uznać powoda za stronę wygrywającą postępowanie zażaleniowe niemal w całości - co do zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego o kosztach procesu między stronami, tj. co do kwoty 1 439,93 zł.

Małgorzata Gulczyńska Jan Futro Ewa Staniszevska